

Товариші

Марія Пригара

Лягав сніжок, як білий мох,
Мела й мела завійка.
Із школи йшли додому вдвох
Володя і Андрійко.

В обличчя снігом вітер бив,
Сердито скуб за вуха.
Один із друзів говорив,
А другий більше слухав.

— У мене тайна є одна,—
Сказав дружок Андрію,—
Ніхто у світі ще не зна,
Про що я зараз мрію!

Це будеш знати тільки ти,
Звичайно, по секрету:
Мені так хочеться знайти
Якусь нову планету!

І що за люди там живуть,
Весь час мене цікавить.
Я із Землі подамся в путь
І не злякаюсь навіть!

Тут крик із парку долетів
Такий дзвінкоголосий:
На стежці двоє хлопчаків
Дівча скубли за коси.

Умить спинилися дружки,
Урвалися розмови.
Андрійко стиснув кулаки,
Володя зморщив брови

І смик Андрія за рукав:
— Ти знаєш що, Андрійку?

А я б тут краще не стояв:
Ще встрягнемо у бійку!

Не балакучий був Андрій,
Не говіркий, як Вова.
Він просто кинувся у бій,
Не мовивши ні слова.